

บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
เรื่อง ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของอัยการสูงสุด

กระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๗/๑๙๙๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรื้อเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของสำนักงานอัยการสูงสุด สรุปความได้ว่า สำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของนายพีระศักดิ์ ศรีสุพล อัยการอาวุโส ตามนัยข้อ ๒ (๑๔) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีนายพีระศักดิ์ฯ อุทธรณ์คำสั่ง เรื่อง ขอรื้อเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งต่ออัยการสูงสุด และอัยการสูงสุดไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ โดยมีข้อเท็จจริงสรุปได้ดังนี้

๑. วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๗ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๔/ว ๑๘๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๗ แจ้งสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อทราบ กรณีคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาหารือเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงมติเห็นชอบหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายและอัตราค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่งตามที่กระทรวงการคลังเสนอ โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป กล่าวคือ ให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐระดับกรมเป็นผู้เลือกกว่าข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่งในสังกัดทั้งหมดจะขอรื้อเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายหรือจะใช้รถประจำตำแหน่งที่ทางราชการจัดหาให้ ซึ่งสำนักงานอัยการสูงสุดในขณะนั้นได้เลือกที่จะจัดการรถประจำตำแหน่งให้แก่ข้าราชการในสังกัดผู้มีสิทธิทั้งหมด

๒. วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ สำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ อส (กค.) ๐๐๐๑/ว ๓๖๗ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ แจ้งว่า สำนักงานอัยการสูงสุดได้พิจารณาเลือกรื้อเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการอัยการ ผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่ง (ยกเว้นตำแหน่งอัยการสูงสุด) เพื่อให้การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ หนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๙.๖/ว ๑๑๔ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๘ สำนักงานอัยการสูงสุดจึงกำหนดหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการอัยการแจ้งเวียนให้ทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

๓. วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๙ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๔/ว ๑๔๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๙ เรื่อง ปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรี เรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับ

ประจำตำแหน่ง โดยแจ้งว่าคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เห็นชอบหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่งที่กระทรวงการคลังได้ปรับปรุงแล้ว โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙

๔. วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ นายพีระศักดิ์ฯ เป็นผู้มีสิทธิใช้รถประจำตำแหน่งแทนนายศิริศักดิ์ ตียะพรรณ รองอธิบดีอัยการฝ่ายวิชาการ ซึ่งย้ายไปดำรงตำแหน่งอธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครองนครศรีธรรมราช ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการอัยการข้อ ๓ ที่กำหนดให้รองอธิบดีผู้มีอาวุโสสูงสุดในสำนักงานเป็นผู้ใช้รถประจำตำแหน่งที่มีอยู่ในขณะที่ย้ายตำแหน่งนั้นว่างลง

๕. วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ กระทรวงการคลังมีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๙.๖/ว ๑๐๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เรื่อง ข้อความเข้าใจเกี่ยวกับการปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรี เรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่งสำหรับข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่ง โดยกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเบิกจ่ายฯ ให้ข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่งแต่ละคนเป็นผู้เลือก โดยกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องของข้าราชการผู้มีสิทธิเลือกตามมติคณะรัฐมนตรีว่าจะใช้สิทธิได้เมื่อใดและอย่างไร

๖. วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ นายพีระศักดิ์ฯ ได้มีหนังสือสำนักงานวิชาการที่ อส (บท) ๐๐๑๘/๑๑๘ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งว่า ตนขอสละสิทธิการใช้รถ และไม่ขอรับรถประจำตำแหน่งมาใช้แต่ขอรับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่ง

๗. วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๐ คณะกรรมการพิจารณาความเหมาะสมการจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่งของสำนักงานอัยการสูงสุด มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่ ๑ เห็นว่า นายพีระศักดิ์ฯ เป็นผู้มีสิทธิเลือกรับรถประจำตำแหน่ง หรือเลือกรับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่งเพราะมติคณะรัฐมนตรีมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ ซึ่งในขณะนั้นนายพีระศักดิ์ฯ ไม่ได้เป็นผู้ใช้รถประจำตำแหน่ง อีกทั้งนายพีระศักดิ์ฯ ได้แจ้งไม่ขอรับรถประจำตำแหน่งไว้ใช้เมื่อตนเป็นรองอธิบดีอัยการฝ่ายวิชาการผู้มีอาวุโสลำดับที่ ๑ นายพีระศักดิ์ฯ จึงมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่ง

ฝ่ายที่ ๒ เห็นว่า เนื่องจากนายพีระศักดิ์ฯ ดำรงตำแหน่งรองอธิบดีอัยการฝ่ายวิชาการผู้มีอาวุโสลำดับที่ ๑ สำนักงานอัยการสูงสุดยังคงใช้หลักเกณฑ์เดิมอยู่ จึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนดไว้ตามเอกสารแนบท้ายหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๙.๖/ว ๑๐๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ที่ว่า “สำหรับข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่งอยู่เดิม (ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗) ต้องถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ส่วนราชการหรือหน่วยงานได้เลือกไว้เดิมซึ่งได้ถือปฏิบัติมา โดยจะใช้สิทธิเปลี่ยนแปลงการเลือกตามความประสงค์ของตนได้ เมื่อรถประจำตำแหน่งที่ทางราชการจัดหาให้สิ้นสุดอายุการใช้งานหรือสิ้นสุดสัญญาเช่า จึงจะสามารถใช้สิทธิเลือกรับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่าย

แทนการจัดการรถประจำตำแหน่งได้” การที่นายพีระศักดิ์ฯ ไม่ยอมรับรถประจำตำแหน่งตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว จึงไม่น่าจะเป็นเหตุให้นายพีระศักดิ์ฯ มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่ง

อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมเห็นว่า กรณีนายพีระศักดิ์ฯ เป็นเรื่องของข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งที่ได้รับผลกระทบจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ ในช่วงเวลาก่อนมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ใช้บังคับ ให้หัวหน้าส่วนราชการเจ้าของงบประมาณสามารถใช้ดุลพินิจในการบริหารจัดการแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งหรือการจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายฯ ให้กับข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งดังกล่าว

๘. วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ อัยการสูงสุด (นายพชร ยุติธรรมดำรง) ในขณะนั้นได้พิจารณาและมีคำสั่งทราบและให้ยุติเรื่องนี้ มีผลให้นายพีระศักดิ์ฯ ร้องอุทธรณ์การฝ่ายวิชาการ ผู้มีอาวุโสลำดับที่ ๑ ไม่ได้เงินค่าตอบแทนเหมาจ่าย (ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๐)

๙. วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๑ นายพีระศักดิ์ฯ ได้ทำบันทึกถึงอัยการสูงสุดขอรับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่ง ช่วงระหว่างวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๐ ขอให้พิจารณาสั่งการให้กองคลังจ่ายเงินค่าตอบแทนตามสิทธิที่เคยขอรับเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายไว้แต่เดิม โดยขอให้อัยการสูงสุดพิจารณาหรือกรมบัญชีกลางกระทรวงการคลัง และต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดได้ยกเลิกหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่ง ฉบับลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ และกำหนดหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายฯ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐ เพื่อให้สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙

๑๐. วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๒ สำนักงานอัยการสูงสุดได้ทำหนังสือหารือกระทรวงการคลังตามความประสงค์ของนายพีระศักดิ์ฯ ตามหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๔๕ (นย)/๖๑๖๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังได้มีหนังสือตอบข้อหารือตามหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค ๐๔๐๖.๔/๑๖๘๑๖ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ สรุปได้ว่า นายพีระศักดิ์ฯ ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิบดีฝ่ายวิชาการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นมาโดยไม่มีการปรับเปลี่ยนสถานะตำแหน่งจากที่ดำรงตำแหน่งอยู่ ยังคงเป็นข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับรถประจำตำแหน่งอยู่เดิมตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ โดยการเปลี่ยนแปลงการใช้สิทธิเลือกใหม่ตามนัยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่หรือดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นในหน่วยงานเดิมหรือหน่วยงานใหม่ อย่างไรก็ดี จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดการรถประจำตำแหน่งไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้การบริหารจัดการในเรื่องการจัดการรถประจำตำแหน่งให้กับข้าราชการอัยการและการจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาจ่ายฯ ภายในสำนักงานฯ ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม ประกอบกับเรื่องดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาวินิจฉัยจากคณะกรรมการ

พิจารณาความเหมาะสม การจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาะสมการจัดการประจำตำแหน่งของสำนักงานอัยการสูงสุดและจากอัยการสูงสุดซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของหน่วยงานเป็นที่ยุติแล้ว ดังนั้น ข้อยุติจึงเป็นไปตามแนววินิจฉัยดังกล่าว อัยการสูงสุดจึงเห็นว่ายังไม่มีเหตุที่จะสั่งการให้กองคลังจ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาะสมการจัดการประจำตำแหน่งให้แก่นายพีระศักดิ์ฯ และได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาให้นายพีระศักดิ์ฯ รับทราบเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้ว

๑๑. วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๒ นายพีระศักดิ์ฯ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสได้ทำหนังสือถึงอัยการสูงสุดอุทธรณ์คำสั่งของอัยการสูงสุดดังกล่าว โดยเห็นว่ามติที่ประชุมให้เสนอความเห็นเพื่อให้อัยการสูงสุดได้พิจารณาต่อไป แต่อัยการสูงสุดไม่ได้พิจารณาสั่งการ แต่กลับมีความเห็นว่า “ทราบและให้ยุติเรื่อง” ซึ่งนายพีระศักดิ์ฯ เห็นว่า กระทบต่อสิทธิรับเงินค่าตอบแทนเหมาะสมการจัดการประจำตำแหน่งของตน จึงขอให้พิจารณาอุทธรณ์และสั่งการให้จ่ายเงินค่าตอบแทนเหมาะสมการจัดการประจำตำแหน่งให้กับตน โดยอัยการสูงสุดในฐานะผู้ออกคำสั่งในเรื่องนี้ได้พิจารณาอุทธรณ์ของนายพีระศักดิ์ฯ แล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของนายพีระศักดิ์ฯ

กระทรวงยุติธรรมจึงขอหารือประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ในกรณีที่อัยการสูงสุดผู้ทำคำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมตามข้อ ๒ (๑๔) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ มายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เนื่องจากองค์กรอัยการเป็นองค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญและองค์กรอัยการมีหน่วยธุรการที่เป็นอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการดำเนินการอื่น โดยมีอัยการสูงสุดเป็นผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ตามเรื่องเสร็จที่ ๔๔๑/๒๕๕๒ และที่ ๖๐๗/๒๕๕๒ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการลงนามในหนังสือเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีของสำนักงานอัยการสูงสุด และการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีและการดำเนินการเกี่ยวกับการพัสดุของสำนักงานอัยการสูงสุดภายหลังบทบัญญัติมาตรา ๒๕๕ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีผลใช้บังคับซึ่งความเห็นดังกล่าวไม่ได้วินิจฉัยถึงเรื่องผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ในกรณีที่อัยการสูงสุดผู้ทำคำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไว้โดยตรง ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในทางปฏิบัติ

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวง) และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า แม้ว่ามาตรา ๒๕๕^๑ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่ง

^๑มาตรา ๒๕๕ พนักงานอัยการมีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญนี้และตามกฎหมายว่าด้วยอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการและกฎหมายอื่น

ราชอาณาจักรไทยได้กำหนดให้องค์กรอัยการมีหน่วยธุรการที่เป็นอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณและการดำเนินการอื่นโดยมีอัยการสูงสุดเป็นผู้บังคับบัญชาก็ตาม แต่ในขณะนี้ยังไม่มีกฎหมายกำหนดเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติของสำนักงานอัยการสูงสุดในการดำเนินการเรื่องต่างๆ ไว้ จึงต้องนำกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือมติคณะรัฐมนตรีที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันใช้ไป พลังก่อนเท่าที่ไม่ขัดต่อความเป็นอิสระของสำนักงานอัยการสูงสุด กรณีจึงต้องเป็นไปตามมาตรา ๔๖ (๙) และวรรคสาม^๒ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่กำหนดให้สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือ ทบวง และมีฐานะเป็นกรม อยู่ในบังคับบัญชาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นอกจากนี้ เมื่อยังไม่มีกฎหมายกำหนดเกี่ยวกับผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของอัยการไว้ โดยเฉพาะจึงต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งข้อ ๒ (๑๔)^๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำ คำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชา ผู้กำกับดูแล หรือผู้ควบคุมชั้นเหนือ ขึ้นไปชั้นหนึ่ง ดังนั้น ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองในกรณีที่อัยการสูงสุดไม่เห็น ด้วยกับคำอุทธรณ์จึงเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมีข้อสังเกตว่า คำสั่ง ของอัยการสูงสุดที่ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของนายพิระศักดิ์ฯ ในเรื่องนี้มีลักษณะเป็นเพียงคำสั่ง เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทั่วไปที่ได้ได้เป็นการใช้อำนาจอันมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ จึง ไม่เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.

องค์กรอัยการมีหน่วยธุรการที่เป็นอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการ ดำเนินการอื่น โดยมีอัยการสูงสุดเป็นผู้บังคับบัญชา ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒มาตรา ๔๖ ส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง มีดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๙) สำนักงานอัยการสูงสุด มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาทั้งปวง ดำเนินคดี แพ่งและให้คำปรึกษาด้านกฎหมายแก่รัฐบาลและหน่วยงานของรัฐ และอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ใน กฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

ส่วนราชการตามวรรคหนึ่ง (๘) และ (๙) มีฐานะเป็นกรม อยู่ในบังคับบัญชาของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

^๓ข้อ ๒ การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำ อุทธรณ์ ให้เป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๔) ผู้บังคับบัญชา ผู้กำกับดูแล หรือผู้ควบคุมชั้นเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง แล้วแต่กรณีในกรณี ที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองเป็นเจ้าหน้าที่อื่นนอกจากที่กำหนดไว้ข้างต้น

ฯลฯ

ฯลฯ

“มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

๒๕๓๙ ดังนั้น การยื่นอุทธรณ์ของนายพีระศักดิ์ฯ จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๕๓

ฯลฯ

ฯลฯ

“คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า

(๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ

ฯลฯ

ฯลฯ